

THELMA I LOUISE

Adrián Orient B.

Voldria fer un xicotet comentari a propòsit d'aquesta pel·lícula, més quant a la temàtica que respecte a la realització ja que, em va agradar molt el paisatge de les planícies del mig-oest americà (canó del Colorado inclòs) i les escenes tragicòmiques que es donen quan l'espectador menys s'ho espera.

Temàticament voldria fer esment de tres idees. D'una

banda, es presenta una situació limit davant la qual les reaccions humanes poden ser molt distintes a les habituals. Efectivament supose la incorporació de noves actituds davant noves circumstàncies; són coses que poden passar a qualsevol individu però que la pel·lícula ho aplica a dues dones. Per això, estic d'acord en què la pel·lícula es qualifique com a "feminista".

Per una altra banda, la cinta es desenrotlle com un cúmul linial d'aconteixements, com una bola de neu que cada vegada es fa més grossa (una carretera i un cotxe que cada cop que s'atura passe alguna cosa). Crec que el missatge és la re-

cerca de la màxima llibertat individual on la gota que vesse el got és l'última escena.

Finalment se'ns mostren els rols sexuals de l'home i de la dona aixina com prejudicis socials respecte al sexe. Un home dominant i ignorant i una dona submissa abans i un home perplex i inútil i una dona lliberada i amb caràcter després; un altre home que es vol casar quan veu que perd a la seua estimada tot i que l'ajuda i una altra dona coratjosa sempre; un "play boy" molt pinxo al qual se li dona una lliçó...

Naturalment no vos puc explicar més per si voleu anar a vore la pel·lícula...

L'astúcia Asiàtica i el coc amb tomata

Per TIBURÓN III

Una decisió judicial ha establert que la pizza va néixer a Itàlia. Ho ha determinat un jutge de San Francisco, després d'un judici a la **Court of Historical Review and Appeals**. Ha estat un judici llarg, i ha hagut testimonis, com a les pel·lícules de **Perry Mason**. Les parts implicades han citat a declarar historiadors i restauradors. S'hi han presentat proves, s'han negat acusacions i el jutge ha fet servir de tant en tant la maça.

La sentència diu que la pizza actual no es deriva del plat xinès **ping tze**: una pasta fullada amb espècies, que es veu que va ser el plat predilecte de la filla d'una emperadriu del segle XIII. El jutge ha decidit que la pizza va néixer a Itàlia, pels voltants de l'any mil abans de Crist. Va pendre el nom de la paraula grega **picea**, que feien servir

per parlar d'aquesta espècie de pa, rodó, molt prim, cuit sobre una superfície incandescent de pedra.

Ha fet falta un judici per decidir el que qualsevol bona enciclopèdia explica de seguida. Que la pizza és d'origen napolità, que consisteix en un disc de pa sobre el qual es col·loca oli d'oliva, tomates i **mozzarella**, que es cuina ràpid i es serveix ben calenta. Que els romans no hi posaven tomata i en canvi hi afegien cebes i olives. Que, als Estats Units, la primera pizzeria es va obrir el 1905 a la ciutat de Nova York, i que el gran **boom** no va ser fins després de la Segona Guerra Mundial, que es van obrir pizzeries per tots els Estats Units. Que van ser els americans els que van transformar la pizza italiana afegint-hi salsitxes, cansalada, carn picada, xampinyons, pebrots, gambes, os-

tres...

¿Per què no han mirat l'enciclopèdia i avant? Resposta: perquè els que disputaven als italians la paternitat de la pizza eren xinesos. I amb els xinesos val més no jugar-se-la, en qüestions de paternitats. Ells són els inventors de tot. A la que bades, qualsevol cosa de què parlis la van descobrir o crear els xinesos. La pólvora, els espaguetis, l'arròs, els focs artificials, la tinta, el paper i els qüentos xinos.

¿Com no havien de ser també els inventors de la pizza? Si el coc en tomata es fes mínimament popular al món, m'hi jugo qualsevol cosa que de seguida eixiria un espavilat explicant-nos que tant la pasta, com la tomata, com el magre, com el pebrot, se'ls va empecar el cuiner guenyo de l'emperador Ping de la dinastia Ming.